

ΒΙΚΥ ΜΟΡΑΓΙΑΝΝΗ

Μαύρο γκλίτερ

μυθιστόρημα

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο 1

Φύσηξα το πινέλο μου κι άπλωσα απαλά λίγη ακόμα πούδρα στα χάρτινα μάγουλα της κυρίας Ευσταθίας. Το πρόσωπό της έμοιαζε να έχει χαραγμένο ένα αιώνιο ήρεμο χαμόγελο, σε αντίθεση με τους περισσότερους που είχα βάψει ως τότε. Κρίνοντας από το πόσο δυστυχημένα έμοιαζαν την προηγούμενη μέρα τα παιδιά και τα εγγόνια της, μάλλον θα έπρεπε να ήταν πολύ καλός και χαρούμενος άνθρωπος. Της έβαλα λίγο ακόμα ρουζ, γιατί ήμουν σίγουρη ότι της πήγαινε. Η κόρη της μου είχε ζητήσει να μην της βάλω κραγιόν, αλλά εγώ αποφάσισα ότι λιγάκι μόνο δεν θα έβλαπτε. Έβαλα τα δυνατά μου να την κάνω όσο πιο όμορφη γινόταν για την τελευταία της παράσταση. Πρόσθεσα λίγη ακόμα ροζ σκιά – ταίριαζε με το ροζ ταγέρ τύπου Σανέλ που της είχε ετοιμάσει η κόρη της εν μία νυκτί, επειδή, όπως μου εκμυστηρεύτηκε, ήταν το μεγάλο απωθημένο της μητέρας της από το 1963, όταν είδε την Τζάκι Κένεντι να το φοράει.

Έκανα ένα βήμα πίσω και θαύμασα το έργο μου. Σε λίγη

ώρα θα ξεκινούσε η τελετή και δεν είχα άλλο μακιγιάζ για εκείνη τη μέρα, πράγμα που σήμαινε ότι θα είχα χρόνο να καθίσω στο γραφείο μου και να φτιάξω επιτέλους εκείνο το προφίλ που όλο ανέβαλα στην εφαρμογή *Perfect Match*. Η αλήθεια ήταν ότι το απέφευγα συστηματικά επί μήνες, παρόλο που η φίλη μου η Λίνα επέμενε ότι θα υπήρχε σίγουρα κάποιος για μένα εκεί. Έλεγε ότι ήταν δοκιμασμένο και ότι είχε άτομα *απ' όλα και για όλα* τα γούστα.

Εγώ πάλι πίστευα πια ακράδαντα ότι κανένας –*απολύτως κανένας*– δεν θα ήθελε να βγει ραντεβού με κάποια που έκανε τη δική μου δουλειά. Δεν ήταν τυχαίο άλλωστε που, από τότε που αποφάσισα να εργαστώ στην οικογενειακή επιχείρηση, πριν από πέντε χρόνια, ήταν σαν να έβαλα... ταφόπλακα στην κυριολεξία στην υπόθεση «σχέσεις».

Όχι βέβαια ότι παλιότερα ήταν πολύ καλύτερα τα πράγματα.

Από την εποχή του σχολείου ακόμη, όταν απαντούσα σε ερωτήσεις σχετικά με το επάγγελμα των γονιών μου, στην καλύτερη περίπτωση εισέπραττα κοροϊδίες και, στη χειρότερη, μικροί και μεγάλοι απομακρύνονταν διακριτικά μακριά μου, λες και με κάποιον τρόπο κουβαλούσα τον θάνατο πάνω μου και μπορούσα να τους τον μεταδώσω σαν κάποιο επικίνδυνο ιό.

Όταν τελείωσα το σχολείο και ξεκίνησα τη σχολή του μακιγιάζ μαζί με μια δουλειά μερικής απασχόλησης στην καφετέρια της γειτονιάς μου, με σκοπό να δουλέψω μια μέρα στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση, γνώρισα καινούριο κόσμο και άρχισα να αποφεύγω τεχνηέντως κάθε –*σπάνια πια*– συζήτηση που αφορούσε τους γονείς

μου. Άρχισα να γίνομαι πιο κοινωνική, έως και περιζήτητη ενίοτε. Μπλέχτηκα σε κάτι εφήμερες σχέσεις που, όταν τελείωναν, με άφηναν πάντα κουρασμένη και ανικανοποίητη. Έμπαινα στις σχέσεις αυτές διστακτική και φοβισμένη κι έβγαινα απογοητευμένη και συνάμα ανακουφισμένη που δεν θα χρειαζόταν πια να ανησυχώ και να αγχώνομαι για την έκβασή τους.

Η μελαγχολία, που ήταν μόνιμα αποτυπωμένη στο πρόσωπό μου, το σκούρο μακιγιάζ και η εμμονή μου σε οτιδήποτε μαύρο άρχισαν να αποτελούν στοιχεία της γοητείας μου, ενώ η σιγανή και απαλή φωνή μου με το ελαφρύ ψεύδισμα στο σίγμα μού άνοιξε εντελώς απροσδόκητα τον δρόμο για την καριέρα μου στο ραδιόφωνο, αφού για δέκα ολόκληρα χρόνια παρουσίαζα μια μεταμεσονύχτια εκπομπή για ερωτευμένους μαζί με τον Παναγιώτη, ένα γλυκό και ευγενικό αγόρι με κάτι μάτια πελώρια και μελιά, που θύμιζαν υπάκουο λαμπραντόρ. Δέκα χρόνια πέρασα στον *Eros FM* και ήταν δέκα υπέροχα, μαγικά χρόνια, γεμάτα μουσικές, χαρές και λύπες και αμέτρητες μεταμεσονύκτιες αφιερώσεις, κυρίως από ανθρώπους που ζούσαν έρωτες ανεκπλήρωτους και βασανισμένους και που πίστευαν ότι, στέλνοντας ραδιοφωνική αγάπη στον εκλεκτό ή στην εκλεκτή της καρδιάς τους, θα κατάφερναν να κάνουν εφικτά τα ανέφικτα.

Σ' εκείνα τ' ανέφικτα ήλπιζα κι εγώ, που ήμουν από την πρώτη στιγμή σταθερά, αμετάκλητα και αθεράπευτα ερωτευμένη με τον Παναγιώτη, παρόλο που ήξερα ότι εκείνος ήταν σταθερά, αμετάκλητα και αθεράπευτα ερωτευμένος με τον διευθυντή του σταθμού, τον κύριο Κυριακάκη, έναν

γκριζομάλλη δον Ζουάν, που φορούσε μιλανέζικα τούντ σακάκια με μεταξωτά φουλάρια στο τσεπάκι και με τη σειρά του δήλωνε ερωτευμένος μαζί μου – αλλά και με όλο το υπόλοιπο θηλυκό επιτελείο του σταθμού. Ενώναμε με τον Παναγιώτη τις μοναξιές μας στα μικρόφωνα και παρουσιάζαμε μουσικούς έρωτες άλλων με τόσο μεγάλη επιτυχία, που το στούντιο ήταν μονίμως ασφυκτικά γεμάτο από λουλούδια, από λούτρινα ζωάκια και από γλυκά που μας έστελναν οι φανατικοί ακροατές μας, για να μας ευχαριστήσουν που «ήμασταν πάντα εκεί στα δύσκολα», όπως μας έγραφαν χαρακτηριστικά στις κιτς πολύχρωμες καρτούλες που συνόδευαν τα χνουδωτά τους δώρα.

Πότε πότε πηγαίναμε τα ξημερώματα, μετά την εκπομπή, για κάτι αμίλητα ποτά στα μικρά μπαράκια της Μαβίλη να πιούμε βαρύ αλκοόλ, να μιλήσουμε για τα σκονισμένα μας όνειρα που είχαν κοινό τους παρονομαστή το σινεμά και τις οθόνες: εγώ, που ήθελα να μπογιατιζώ, κι εκείνος, που ήθελε να πρωταγωνιστεί, αλλά δεν είχε καταφέρει ακόμη τίποτα σε καμία οντισιόν. Του άρεσε να δικαιολογείται στον ίδιο του τον εαυτό ότι ο λόγος ήταν πως κατέφθανε πάντα ρημαγμένος από το ξενύχτι στον σταθμό.

Και ύστερα, εκεί στο τελευταίο ποτό, όταν έξω το φως άρχιζε να νικάει το σκοτάδι και οι αντιστάσεις χαλάρωναν, με κοιτούσε μ' εκείνα τα πελώρια μάτια του και, βουρκώνοντας ασταμάτητα, άφηγε να ξεχυθεί από τα σαρκώδη χείλη του, που γυάλιζαν από τα κίτρινα φωτάκια του μπαρ, όλος ο πόνος του ανεκπλήρωτου έρωτά του. Κι εγώ σιωπούσα, ρουφούσα αχόρταγα τη γλυκιά και δροσερή ευωδιά από το πανάκριβο unisex άρωμά του, κατάπινα μαζί με το φθινό

ουίσκι μου κι εκείνο το ανόητο πάθος μου για τον Παναγιώτη· εκείνο το πάθος που μου θόλωνε το μυαλό και με έκανε να σκέφτομαι ηλιθιωδώς ότι, αν τα τίναζα όλα στον αέρα και τον φιλούσα εκεί μπροστά από τα παρατεταγμένα μπουκάλια του μπαρ που παρακολουθούσαν αμίλητα τις ανούσιες συναντήσεις μας, θα ήταν τέτοια η ορμή του πάθους μου, που θα τον έκανε να ξεχάσει τη φύση του, που θα έκανε το σώμα του να ποθήσει κάτι άλλο από αυτό που είχε γεννηθεί να ποθεί.

Όπως αποδείχτηκε όμως, εκείνος ήταν πιο θαρραλέος από μένα ή πιο ανόητος – δεν ξέρω. Η φτωχή καρδούλα του αφέθηκε να πιστέψει εκείνο που δεν επέτρεπα εγώ στη δικιά μου: ότι ο κύριος Κυριακάκης θα ήταν ανοιχτός σε νέες εμπειρίες.

Έτσι, τα Χριστούγεννα του 2014, κατά τη διάρκεια του χριστουγεννιάτικου πάρτι του σταθμού και ύστερα από αμέτρητα ποτήρια σαμπάνιας, ο Παναγιώτης άνοιξε με τρόπο την καρδιά του στον κύριο Κυριακάκη, ο οποίος με τη σειρά του άνοιξε με μια μεγαλοπρεπή κίνηση την πόρτα του σταθμού και του έδειξε την έξοδο. Όσο κι αν προσπάθησα να επικοινωνήσω μαζί του μετά το συμβάν, δεν κατάφερα το παραμικρό και ο πόνος της απόρριψης, επειδή δεν με θεωρούσε καν φίλη του και άρα ούτε άξια να συμμεριστώ τον πόνο και τη θλίψη του, ήταν κατά πολύ μεγαλύτερος από τον πόνο του μονόπλευρου έρωτα με τον οποίο ζούσα ούτως ή άλλως επί δέκα χρόνια.

Ο αντικαταστάτης του Παναγιώτη ήρθε με το νέο έτος και από την πρώτη εκπομπή με έκανε να αισθανθώ ότι είχε έρθει ο καιρός να κάνω το επόμενο βήμα. Ήταν ένας ξι-

πασμένος παραγωγός ενός κορυφαίου σταθμού που είχε κλείσει πρόσφατα, ο οποίος κυκλοφορούσε με το ψευδώνυμο Αστέριος Κοέν. Απαίτησε η εκπομπή να μεταδίδεται δύο ώρες νωρίτερα, μιλούσε τραβώντας δήθεν αισθαντικά τις τελευταίες συλλαβές των λέξεων, με φλέρταρε στον αέρα, γιατί επέμενε ότι αυτό θα έδινε σπιρτάδα στην εκπομπή, ενώ εκτός αέρα μού συμπεριφερόταν σαν να ήμουν τα περιττώματα ενός σκύλου που κόλλησαν στο παπούτσι του, καθώς περίμενε να μπει σε κάποιο ακριβό εστιατόριο. Ταίριαζε απόλυτα με τον Κυριακάκη ως προς το γεγονός ότι και οι δύο θεωρούσαν ότι οι γυναίκες υπάρχουν στον πλανήτη μόνο και μόνο για να μπορούν οι άντρες να εξυπηρετούν τις σωματικές τους ανάγκες.

Η αλήθεια είναι ότι προσπάθησα για μερικούς μήνες να ακολουθήσω τον ρυθμό του. Ωστόσο, με έθλιβε τόσο πολύ η αλαζονική παρουσία του νέου παραγωγού με τα χυδαία αστεία, αλλά και η απουσία του Παναγιώτη κι εκείνη η νοσταλγική, εφηβική ατμόσφαιρα που δημιουργούσαν οι φωνές μας, που για πρώτη φορά στη ζωή μου άρχισα να κοιτάζω αγγελίες εργασίας σε διάφορα στούντιο ομορφιάς και καταστήματα καλλυντικών, πείθοντας τον εαυτό μου ότι ο λόγος για την αλλαγή που αποζητούσα ήταν ότι ήμουν έτοιμη πια ν' ακολουθήσω το επάγγελμα που είχα σπουδάσει.

Και τότε ακριβώς ήταν που συνειδητοποίησα ότι είχα ζήσει δέκα χρόνια μέσα σε μια κρυστάλλινη μπάλα γεμάτη χρυσόσκονη, νομίζοντας ότι και ο έξω κόσμος θα έμοιαζε με τον κόσμο μέσα μου. Είχα τη λανθασμένη εντύπωση ότι ο κόσμος της ημέρας θα ήταν το ίδιο ήσυχος και απαλός,

όπως ο δικός μου κόσμος, που ήταν στολισμένος από τους σιγανούς ήχους της νύχτας, από τις ερωτικές μου μελωδίες και από φωτεινά αστέρια.

Όπως αποδείχτηκε όμως, έσφαλλα τρομερά. Ο κόσμος της ημέρας αποδείχτηκε άγριος και αμείλικτος για μένα. Δεν ταίριαζε ούτε στα μαύρα μπλε μακριά μαλλιά μου, ούτε στα μαύρα μάτια μου, ούτε στα μαύρα ρούχα και νύχια μου, ούτε στο κατάλευκο δέρμα μου. Τόσα χρόνια είχα μάθει να κρύβομαι πίσω από το μικρόφωνο, φορώντας τα μαύρα ακουστικά μου, μέσα στο πηχτό, βελούδινο σκοτάδι της νύχτας, περνώντας μέσα από τα ερτζιανά κουβέντες φιλτραρισμένες, που τις πρόφερα αργά, με τα μάτια μισόκλειστα, ζαλισμένη από τον καπνό από τα στριφτά τσιγάρα του Παναγιώτη και τον έρωτά μου για εκείνον, έναν έρωτα που έμοιαζε με παιδί που δεν το άφηναν να ανέβει στη ρόδα του λούνα παρκ.

Έτσι, στην πρώτη μου πρωινή δουλειά, σ' ένα λαμπερό κατάστημα με καλλυντικά στο Νέο Ψυχικό, ήρθα πολύ σύντομα αντιμέτωπη με την κοινωνική μου αναπηρία. Δεν ήμουν ούτε μήνα στη δουλειά, όταν χρειάστηκε να χειριστώ το ξέσπασμα μιας κυρίας που βρήκε το μακιγιάζ που της έκανα *«αηδιαστικό και κακόγουστο, όπως τα ρούχα μου»*. Χρειάστηκε να την ξεβάψω και να την ξαναβάψω τρεις φορές, καταπίνοντας την οργή και την απόγνωσή μου, για να φτάσω τελικά να ακούσω ότι *«αν και η ηλίθια κατάλαβε τελικά τι ήθελα»* –η ηλίθια ήμουν εγώ– *«δεν πρόκειται να ξαναπατήσω το πόδι μου στο μαγαζί σας»*. Η ιδιοκτήτρια του καταστήματος, μια μεσόκοπη πρώην στάρλετ της trash τηλεόρασης, δεν ήταν από τα άτομα

που υπερασπίζονται το προσωπικό τους. Και καθώς, όπως ομολόγησε, συμφωνούσε με την πρώην πελάτισσα ότι το ντύσιμό μου ήταν τρομερά κακόγουστο και της χαλούσε την εικόνα του αστραφτερού της καταστήματος, είδε στην απογοήτευση της πελάτισσας μια τρομερή ευκαιρία να με ξεφορτωθεί μια ώρα αρχύτερα.

Βρέθηκα λοιπόν στα τριάντα δύο μου χρόνια να πρέπει να δουλέψω μόνη μου, κάνοντας μακιγιάζ εδώ κι εκεί, κερδίζοντας ψίχουλα, τα οποία δεν μου επέτρεπαν ούτε καν να ζω χωρίς δανεικά από τους γονείς μου. Το ότι εξακολουθούσα να μένω μαζί τους μου ήταν ήδη αβάσταχτο, όχι επειδή δεν έχουμε καλή σχέση μεταξύ μας, αλλά επειδή σε όλη μου τη ζωή τούς περιφρονούσα για το επάγγελμα που επέλεξαν και ήμουν σίγουρη ότι θα κατάφερνα κάτι περισσότερο από εκείνους. Και όμως, ως εκείνη τουλάχιστον τη στιγμή, βρισκόμουν στο απόλυτο μηδέν.

Οι γονείς μου.

Η Ελέν Μαρέ και ο Ιάκωβος Απέργης γνωρίστηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '70 σ' ένα ιδιόρρυθμο κοινόβιο στο 20ό διαμέρισμα του Παρισιού, όταν ο πατέρας μου, τελειώνοντας τις σπουδές του στη Νομική Αθήνας, πήγε να συναντήσει έναν φίλο του που σπούδαζε εκεί κοινωνιολογία – μ' έναν τρόπο περισσότερο πρακτικό παρά θεωρητικό, αφού είχε φροντίσει να έρθει σε πολύ κοντινή επαφή με μερικές δεκάδες γυναίκες, μελετώντας έτσι σε βάθος την παριζιάνικη κοινωνία.

«Τα πάντα για την επιστήμη» διακήρυττε γελώντας πο-

νηρά ο Θεόδωρος Μελεμές, ο Τεό, όπως ήταν το χαϊδευτικό του – για τις Γαλλίδες στην αρχή και για όλο τον υπόλοιπο κόσμο στη συνέχεια. Ο Τεό έγινε μετέπειτα μάρτυρας στον γάμο των γονιών μου και δικός μου νονός – στα χαρτιά μόνο φυσικά, αφού τον είχα συναντήσει τρεις φορές όλες κι όλες σε όλη μου τη ζωή. Ο Τεό προσπάθησε να μύσει τον πατέρα μου στον ιδιαίτερο, φιλελεύθερο τρόπο ζωής του συστήνοντάς του αμέτρητες γυναίκες – τόσο «δοκιμασμένες», όπως έλεγε κυνικά, όσο και «αγρίμια», όπως αποκαλούσε όσες αντιστέκονταν στη γοητεία του. Ο Ιάκωβος Απέργης όμως, από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο κοινόβιο, δεν είχε μάτια παρά μόνο για ένα από τα «αγρίμια»: για τη μελαχρινή καλλονή που καθόταν πάντα κατάχαμα στις βρόμικες γωνίες, μ' ένα μπλοκ ακουαρέλας στηριγμένο στα γόνατά της, και ζωγράφιζε με κάρβουνο κάτι θλιμμένα πορτρέτα που ταίριαζαν με τη βαριά από τη μαριχουάνα ατμόσφαιρα του κοινόβιου και τον γκριζό, μόνιμα δακρυσμένο ουρανό της πόλης. Όταν της πρότεινε να πάνε μια βόλτα οι δυο τους, μακριά από εκείνο το σμάρι ανθρώπινων κορμιών και χνότων, εκείνη δέχτηκε με χαρά και τον πήγε στο αγαπημένο της μέρος σε όλη την πόλη: στο κοιμητήριο Περ Λασέζ.

Τον ξενάγησε στ' αγαπημένα της μονοπάτια και του έδειξε τους αγαπημένους της τάφους και τα πιο όμορφα γλυπτά που στόλιζαν τις αιώνιες κατοικίες των διάσημων θαμώνων τους. Του εξήγησε –με τον πάντοτε ποιητικό της τρόπο– για ποιο λόγο θεωρεί ότι τα κοιμητήρια είναι μέρη μαγικά και γιατί δεν πρέπει επ' ουδενί να αισθανόμαστε για τους νεκρούς φόβο παρά μόνο αγάπη και συμπόνια.

Εκείνος, που δεν είχε δει ποτέ τα νεκροταφεία από τη δική της σκοπιά, τυφλός από έρωτα καθώς ήταν, μαγεύτηκε ακόμα περισσότερο από τα λόγια της και αφέθηκε να ταξιδέψει στον δικό της κόσμο, που ήταν τόσο εκ διαμέτρου αντίθετος από εκείνον στον οποίο ζούσε ως τότε: στον καλοσιδερωμένο κόσμο της νομικής και στα καθωσπρέπει δείπνα που παρέθετε η γιαγιά μου, η Καλλιρρόη Απέργη, στους συναδέλφους του παππού και στα οποία, όπως μου αφηγούταν συχνά ο πατέρας μου, χρειάζονται λυσάρι για να θυμηθείς ολόκληρο το πρωτόκολλο.

Όταν η μητέρα μου του έδειξε συγκινημένη την ελληνική επιγραφή –«ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ»– στον τάφο του Τζίμ Μόρισον και τον άκουσε να της εξηγεί σε άπταιστα γαλλικά τι ακριβώς σήμαινε*, τύλιξε τα κοκαλιάρικα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό του και τον φίλησε. Εκεί γεννήθηκε ο έρωτας των γονιών μου, σαν μπουμπούκι ασφόδελου, μπροστά στον τάφο του Μόρισον. Οι μέρες που είχε ο πατέρας μου στη διάθεσή του, για να δει τον φίλο του, έφτασαν γρήγορα στο τέλος τους κι εκείνος έπρεπε να επιστρέψει στην Αθήνα και να ξεκινήσει την πρακτική του στο δικηγορικό γραφείο ενός φίλου του παππού μου. Ορκίστηκαν να γράφουν ασταμάτητα ο ένας στον άλλο και χωρίστηκαν, κλαίγοντας απελπισμένοι για τον έρωτα που τους άγγιξε γελώντας και ύστερα έπρεπε

* «Πράττω κατά τον δαίμονα εαυτού» ουσιαστικά σημαίνει πράττω σύμφωνα με αυτό που η συνείδησή μου θεωρεί σωστό, αδιαφορώντας ίσως για το τι θα πουν οι άλλοι – μια στάση ζωής που υιοθέτησαν και επιδοκίμασαν οι στωικοί φιλόσοφοι.

να φύγει πάλι μακριά τους, σαν ένα παιδί που ταλαντεύεται επάνω σε μια σχοινένια κούνια.

Η μητέρα μου, από την επόμενη κιόλας μέρα, άρχισε να χρησιμοποιεί το πόστο ενός φίλου της ζωγράφου στη Μονμάρτη και ζωγράφιζε εκεί επί μερόνυχτα, για να μαζέψει τα χρήματα που θα της εξασφάλιζαν το ταξίδι στην πολυπόθητη Ελλάδα, μια χώρα που την είχε ήδη φανταστεί από τις αφηγήσεις του φίλου της του Τεό και τώρα τη λάτρευε, αφού ήταν η πατρίδα του αγαπημένου της Ζακόμπ. Όταν θεώρησε ότι τα χρήματά της ήταν αρκετά για να ξεκινήσει, φόρτωσε όλα της τα υπάρχοντα σε δυο πάνινα σακίδια, γέμισε τη δερμάτινη τσάντα της με ακουαρέλες και καρβουνάκια, για να εξασφαλίσει το φαγητό της φτιάχνοντας πορτρέτα στη διαδρομή, και τον Ιούνιο του '79 ξεκίνησε με διαδοχικά οτοστόπ για την Ανκόνα, απ' όπου σκόπευε να πάρει το πλοίο για την Πάτρα. Μέχρι εκεί της φαινόταν το δύσκολο, μετά θεωρούσε ότι θα ήταν πολύ πιο εύκολα τα πράγματα.

Κάθε φορά που η μητέρα μου μου αφηγείται αυτή την ιστορία με τα χαριτωμένα –πάντοτε σπαστά παρά τα σαράντα δύο χρόνια στην Ελλάδα– ελληνικά της, ψάχνοντας με το βλέμμα της την επιβεβαίωση στο βλέμμα του πατέρα, σκέφτομαι δύο πράγματα: πρώτον ότι είναι αξιοθαύμαστο πώς έφτασε στην Αθήνα ζωντανή και άθικτη, ενώ θα μπορούσαν να την είχαν βρει χίλια κακά, και δεύτερον ότι, όσο κι αν ψάξω, όπου κι αν ψάξω, δεν θα μπορέσω ποτέ να βρω έναν έρωτα σαν αυτόν των γονιών μου. Από την άλλη βέβαια, δεν θα ήθελα να συμβιβαστώ με τίποτα λιγότερο. Γιατί δεν ήταν μόνο εκείνη που τα τίναξε όλα στον αέρα,

για να είναι μαζί του. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας μου και ίσως εκείνος να θυσίασε ακόμα περισσότερα.

Όταν η Ελέν Μαρέ κατόρθωσε να φτάσει –μετά από δύο ολόκληρες εβδομάδες περιπλάνησης– στη βίλα της οικογένειας Απέργη στο Παλαιό Ψυχικό, βρόμικη και απένταρη, θεωρώντας αυτονόητη την επίδειξη του πνεύματος της ξακουστής ελληνικής φιλοξενίας από την πλευρά των παππούδων μου, ήρθε αντιμέτωπη με μια απρόσμενη ψυχρότητα. Ο παππούς και η γιαγιά Απέργη όχι μόνο δεν περίμεναν ότι θα χρειαζόταν να φιλοξενήσουν μια άστεγη Γαλλίδα καλλιτέχνη, αλλά αγνοούσαν εξ ολοκλήρου την ύπαρξή της, αφού ο πατέρας μου είχε συνειδητά επιλέξει να αποκρύψει τον έρωτά του για εκείνο το αιθέριο πλάσμα, γνωρίζοντας εκ προοιμίου ότι οι γονείς του θα μόλυναν εκείνο το θεσπέσιο συναίσθημα με τις ενστάσεις και τις προτροπές – ή μάλλον τις αποτροπές τους. Είχε στο μυαλό του πως, όταν θα έπαιρνε τα πρώτα του χρήματα, θα ταξίδευε στο Παρίσι και θα την έφερνε στην Ελλάδα, αφού πρώτα θα είχε προετοιμάσει τους γονείς του και θα είχε εξασφαλίσει και μια στέγη για τους δυο τους, σε περίπτωση που οι γονείς του δεν ήταν σύμφωνοι να του παραχωρήσουν το διαμέρισμα που είχαν προς εκμετάλλευση στο Γαλάτσι.

Μαύρο γκλίτερ

Η Σιμόνη, πρώην ραδιοφωνική παραγωγός, νυν μακιγιέζ στο γραφείο τελετών των γονιών της, δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Από μικρή αγαπούσε να μοιράζει χρώμα και ομορφιά στους ανθρώπους γύρω της και να κρατάει το μαύρο για τον εαυτό της. Είναι προικισμένη με ένα ιδιαίτερο χάρισμα: ακούει τους νεκρούς να της μιλάνε και να μοιράζονται μαζί της τις ιστορίες τους.

Έτσι, όταν ο Λεωνίδας, ο οποίος έχει μόλις εγκαταλείψει τα εγκόσμια, ζητάει τη βοήθειά της για να αποδείξει ποιος πραγματικά τον σκότωσε, ένα παράδοξο ταξίδι ξεκινάει για τη Σιμόνη... Καλείται να αναθεωρήσει όλα όσα θεωρούσε δεδομένα, να βγει από τα σκοτάδια όπου κρυβόταν και να κυνηγήσει για πρώτη φορά το φως, χωρίς να τη νοιάζει αν θα καεί.

Ένα μυθιστόρημα με πολύ χιούμορ για τη ζωή, τις οικογενειακές, τις ερωτικές σχέσεις και τον θάνατο, που ακροβατεί ανάμεσα στη μαύρη κωμωδία και στο κοινωνικό δράμα.